

И земята прашна
се разтърси страшно.
А комарът славенъ,
веселъ и изправенъ,
стъпи му съ петитъ
право на гърдитъ,
гордо глава вдигна
и дори не мигна.

Въ мигъ надъ стадиона
десетъ авиона
зашумяватъ луди
като пеперуди,
вѣнци заваляватъ,
птици въ хоръ запѣватъ.
Фотографи киматъ
и тонфилми сниматъ.
А народътъ веселъ
вика като бѣсенъ.
Спретнати и чисти
десетъ журналисти
въ славната минута
взиматъ интервюта.
А комарътъ силенъ,
гиздавъ и ухиленъ,

турилъ ржка въ пазва,
весело разказва,
какъ презъ тая зима
тръшналь деветима,
весело говори
какъ до днесъ се бори.
Мига на парцали
и се хвали, хвали. —
И сега да има
би съборилъ трима.

Тѣй комарътъ смѣли
хиляди спечели.
Ала и до днеска
го разтриса треска,
щомъ като си спомни
онѣзъ дни тѣжовни
съ ударитъ страшни
въ битви нѣкогашни.
Бързо отъ тогава
той изгрѣ въвъ слава
и за дълго още
подирѣ дни и нощи
всѣки ще говори
какъ комаръ се бори.

Атанасъ Душковъ

БАБА ЗИМА

Бабо Зимо побѣлѣла,
ти си стара, престарѣла!
А си бърза и чевръста,
като млада булка сжща.
Чистила си и умила,

и съсъ бѣло наредила.
Не преставашъ съсъ шегитъ
и дечицата съ шейнитъ
прекатурвашъ ги, обръщашъ,
въ бѣли пазви ги прегръщашъ.

Дарина Стоянова